

ת"פ 38635/11/18 - מדינת ישראל נגד יאסר עשאר

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 38635-11-18 מדינת ישראל נ' עשאר
בפני כבוד השופטת, סגנית הנשיא טל תדמור-זמיר

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

יאסר עשאר

הנאשמים

הכרעת דין

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום שמייחס לו עבירות של התפרצות לבית מגורים, היזק בזדון וגניבה.

כתב האישום ותשובת הנאשם

1. **מעובדות כתב האישום עולה** כי במועד מדויק שאינו ידוע למאשימה, בין חודש ספטמבר 2018 ובין יום 19.10.18 בשעה 10:00, התפרץ הנאשם לדירתה של הגב' יוליה גוכמן (להלן: "**המתלוננת**") ברחוב דרך הים 139 א' בחיפה (להלן: "**הבית**"), בכך שפתח באמצעות כלי חד את חלון ההזזה בסלון ונכנס לדירה, שהיתה אותה עת בשיפוצים. באותן נסיבות, הנאשם קרע את עטיפות הריהוט והציוד בדירה, וגנב מתוכה תכשיטים שונים, קופסאות עם משקפי שמש, שעון יד לגבר וחפצים מקריסטל, בשווי כולל של 7,000 ש"ח (להלן: "**הרכוש הגנוב**").

עוד עולה מעובדות כתב האישום כי כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרם נזק למסילה של החלון, בכך שהיא התעקמה בשני מוקדים.

2. בתשובה לאישום הנאשם כפר בעובדות כתב האישום וטען שכיוון שהוא נחקר כחודשיים לאחר האירוע, הוא לא יכול היה לתת הסבר להימצאות טביעות אצבע שלו בזירת העבירה. כן טען שטביעות האצבע נמצאו על ניילון, שייתכן שהוא נגע בו, בהיותו אוסף גרוטאות.

נוכח תשובת הנאשם לאישום, נשמעו ראיות בתיק.

מטעם המאשימה העידו המתלוננת והשוטרים - רס"ר יבגני פולישר ורס"ר מתן אבוטבול.

עמוד 1

מטעם ההגנה העיד הנאשם.

תמצית טענות הצדדים

3. **ב"כ המאשימה** הפנה לעדות המתלוננת, לצד עדותו של חוקר המז"פ וטען כי הנאשם לא נתן הסבר מניח את הדעת בנוגע להימצאותן של טביעות האצבע שלו בשני מוקדים בדירה וכי מיקום הנזק בחלון אינו מתיישב עם טענת הנאשם כי הוא נגרם על ידי קבלן השיפוצים. לכן, ב"כ המאשימה ביקש להרשיע את הנאשם בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

4. **ב"כ הנאשם** הדגיש כי מדובר בדירה שאינה משמשת למגורים, טען שעדותה של המתלוננת "התפתחה" עם הזמן ושיש בה כדי להקים ספק באשמתו של הנאשם. כן טען שאף עדותו של חוקר המז"פ אינה יכולה לבסס הרשעה, כיוון שהיא מבוססת על השערות. אשר לטביעות האצבע, ב"כ הנאשם טען שגרסת המתלוננת בבית המשפט כי היא הזמינה את הניילון במיוחד היא גרסה כבושה והוסיף, שככל שבית המשפט יקבע כי ניתן להרשיע על סמך טביעות האצבע, אזי יש להרשיע את הנאשם בעבירה של הסגת גבול בלבד. בהתייחס לעבירת הגניבה, ב"כ הנאשם טען שעדותה של המתלוננת בבית המשפט מהווה מקצה שיפורים לגרסה שהיא מסרה במשטרה ושהסכום הנקוב בכתב האישום לא הוכח. לסיכום, ב"כ הנאשם ביקש לזכות את הנאשם מעבירות של גניבה והיזק בזדון וככל שבית המשפט ימצא להרשיעו, להרשיעו אך בעבירה של הסגת גבול.

השאלה שדרושה הכרעה

5. אין מחלוקת כי שתי טביעות אצבע של הנאשם, שנמצאו בשני מוקדים שונים על גבי אריזת ניילון נצמד קרוע שעטף שידה בסלון הדירה (ת/1, ת/5), הן שקושרות את הנאשם לביצוע העבירות בתיק דנן. האם די בכך כדי להרשיע את הנאשם בכלל העבירות שיוחסו לו? זו השאלה העיקרית שדרושה הכרעה בתיק דנן. לצד השאלה האמורה יש לבחון אם המאשימה הוכיחה את יתר עובדות כתב האישום, לרבות את שווי הרכוש שנגנב מהדירה.

אדון להלן בשאלות האמורות, תוך התייחסות לראיות הרלבנטיות.

דין

6. הלכה פסוקה היא, מזה שנים רבות, כי ניתן לקבוע את זהותו של אדם על-פי טביעת אצבעו, וזאת במידת הוודאות הנדרשת במשפט פלילי. לפיכך, טביעת אצבע, לרבות טביעת אצבע יחידה, היא ראיה מספקת להרשעת נאשם (י' קדמי, **על הראיות**, חלק שלישי (תש"ע-2009), בעמ' 1244 ואילך, והפסיקה הענפה המאוזכרת שם). כן נפסק כי טביעת אצבע היא ראיה נסיבתית, שיכולה לבסס הרשעה בהתקיים מספר תנאים מצטברים. ראשית, איכות טביעת האצבע חייבת להיות כזו שתאפשר השוואה לפי מדד מחמיד יחסית של 12 נקודות השוואה. שנית, יש לבחון את מיקום

טביעת האצבע והאם היא נמצאה על חפץ נייח או נייד. שלישית, יש לבחון את סבירות ההסבר שנתן הנאשם, אם נתן, למציאת טביעת אצבע שלו בזירת העבירה. לסיכום, ניתן יהיה להרשיע נאשם על בסיס טביעת אצבע, אך מקום שבו נקבע כי המסקנה ההגיונית היחידה שנלמדת ממנה, היא שהנאשם הוא שביצע את העבירה (ע"פ 5034/13 **דזליל דזלילוב נ' מדינת ישראל** (17.9.14); ע"פ 6392/13 **מדינת ישראל נ' מאיר קריאף** (21.1.15); רע"פ 10085/17 **באסם אלעדס נ' מדינת ישראל** (8.5.18); וע"פ 8441/17 **פלוני נ' מדינת ישראל** (31.10.19)).

7. **בעניינו**, לא נטענה טענה בנוגע לאיכות טביעת האצבע או לקביעה כי טביעת האצבע אכן שייכת לנאשם. אשר למיקום הטביעות - טביעות האצבע של הנאשם נמצאו בשני מוקדים שונים על ניילון נצמד, שעטף שידה שעמדה בסלון הדירה.

המתלוננת העידה כי במועד הרלבנטי הבניין שלהם עבר פרויקט תמ"א ולכן הם לא התגוררו בדירה. כן העידה כי הדירה הכילה רהיטים שהיו עטופים בריעות ניילון וכי באחד הימים, כשהם נכנסו לדירה, הם ראו שהבית הפוך ושכל הניילונים שעטפו את הרהיטים קרועים (מעמ' 15 לפרוט' בש' 27 עד עמ' 16 בש' 3). כן העידה שאת הניילון היא רכשה בחנות של "בדק בית", ניילון חדש בגלילים גדולים (עמ' 16 לפרוט' בש' 26-28).

בחקירה נגדית המתלוננת העידה כי אין מדובר בגלילים שהיו מונחים בחנות, אלא בניילון שהיא הזמינה במיוחד וכי היא הגיעה לחנות כדי לאסוף אותו והגליל עצמו היה ארוז. המתלוננת הוסיפה כי היא ובעלה ארזו כל דבר במו ידיהם (מעמ' 16 לפרוט' בש' 31 עד עמ' 17 בש' 3). עוד העידה המתלוננת כי היא מכירה את החנות כעשור וכי יש לה את מספר הטלפון שלהם בטלפון הנייד שלה. המתלוננת הסבירה שבמשטרה היא לא זכרה את שם החנות, כי היא שמורה אצלה בטלפון תחת "חומרי בניין" אבל לבעל החנות קוראים מוטי. המתלוננת חזרה על זה שהוזמן בשבילה גליל אחד גדול, שמוטי הניח ברכב שלה, "כי זה היה כבד" ושהגליל היה ארוז (מעמ' 21 לפרוט' בש' 2 עד עמ' 22 בש' 5).

8. עדותה של המתלוננת הותירה בי רושם של עדות מהימנה. המתלוננת אמנם עומתה בחקירה נגדית עם הבדלים בין עדותה ובין ההודעות שהיא מסרה במשטרה, ברם היא נתנה להם הסברים שמתיישבים עם ההיגיון הסביר ויש בהם כדי להניח את הדעת ובסופו של דבר הודעותיה לא הוגשו כראיה מטעם ההגנה. ועוד - המתלוננת תמכה את עדותה במספר טלפון של העובד או בעל החנות (מוטי) שלבקשת ב"כ הנאשם, שלפה מהטלפון הנייד שלה ומסרה לו. ב"כ הנאשם ביקש לדחות את הדיון כדי לזמן את אותו מוטי כעד הגנה מטעמו ובית המשפט נעתר לבקשה ודחה את הדיון, אלא שבפתח הדיון הנדחה הודיע ב"כ הנאשם כי הוא מוותר על עדותו של אותו מוטי והכריז "אלה עדיו". לדידי יש בכל אלה (מסירת מספר הטלפון מצד המתלוננת וויתורו של הנאשם על הזמנת העד) כדי לחזק את מהימנות המתלוננת.

9. **אשר לגרסת הנאשם**

בהודאתו הראשונה במשטרה מיום 8.11.18 (ת/9), לאחר שהתייעץ עם עו"ד, הנאשם שמר על זכות השתיקה.

בהודאתו השנייה במשטרה מיום 11.11.18 (ת/2) הנאשם מסר שהוא אוסף אלומיניום, נחושת ורכוש שאנשים

זורקים לזבל ומוכר את הציוד לברזל. במסגרת עבודה זו הוא מסתובב ולכן אינו זוכר איפה הוא היה באיזה יום. הנאשם הכחיש כי נכנס לדירה ברחוב דרך הים 139 בחיפה ומסר כי מעולם לא פרץ לדירה ולא יפרוץ. הנאשם מסר עוד כי הוא לא עבד במפעל ניילון או בחנות שמוכרת ניילון או בהובלות וכשהוטח בו שנמצאה טביעת אצבע שלו על שידה בדירה ברחוב דרך הים בחיפה, השיב "אין דבר כזה". בהמשך, כשהוצגה לו תמונה של טביעות האצבע שלו על השידה, אמר הנאשם "אני לא מכיר את המקום הזה בכלל ... אני לא יודע מי שם את האצבעות שלי שם אני לא הייתי שם".

בבית המשפט הנאשם חזרעל גרסתו כפי שנמסרה במשטרה וכשהתבקש ליתן הסבר לטביעות האצבע שלו על הניילון בסלון הבית שנפרץ, השיב: "לא יודע. לא יודע איך הגיע. אולי הייתי בחנות, אולי היה זרוק באיזה מקום, מאיפה אני יודע שבאמת קנתה. למה לא על כל הניילון ורק על מקום ספציפי אחד. אחד שנכנס לדירה יש לו אצבעות על הניילון, על המגירות, קרטונים, צריך להיות טביעות אצבע בכל מקום. למה במקום אחד רק?" (עמ' 23 לפרוט' בש' 2-22).

בחקירה נגדית הנאשם העיד כי הוא לא אוסף ברזל, אלא רק אלומיניום ונחושת והסכים שבניין בשיפוץ מושך את העין, אך עמד על כך שהוא לא נכנס לדירות (עמ' 23 לפרוט' בש' 25-33). כשהוצגה לו תמונה של טביעת האצבע שלו, הנאשם השיב: "על הניילון לא על הריהוט. תשאל אותה מאיפה הביאה ניילון. אולי היה בבנין בחוץ תפסתי. מאיפה אני יודע. אני לא זוכר מה שיש בחוץ. מה שהיא אומרת זה לא קדוש, היא יכולה לשקר, זה בעיה שלה" (עמ' 24 לפרוט' בש' 13-18). הנאשם העיד כי המתלוננת יכולה להגיד מה שהיא רוצה, חזר על כך שלא עבד מעולם במפעל לניילון או בהובלות, העיד שלא עבד אצל הקבלן וכששוב נשאל כיצד הגיעו טביעות אצבע שלו לתוך הדירה, השיב: "היא אומרת שהבית היה סגור, אז פתחו חלון או דלת, למה כל הבית, על החלון אין ט.א, הוא תפס את השידה, צריך להיות על השידה. על הניילון ספציפית זה אומר שהיא שקרנית. היא אומרת רק בשביל להגיד" (מעמ' 24 לפרוט' בש' 23 עד עמ' 25 בש' 13).

10. אם לסכם את גרסת הנאשם, אזי למעשה הוא כלל לא נתן הסבר להימצאותן של טביעות האצבע שלו על גבי הניילון הקרוע בדירה שנפרצה. מילים אחרות, הנאשם לא הציג תזה חלופית שיכולה היתה להסביר כיצד הגיעו טביעות אצבע שלו לניילון שנקנה בגליל, ארוז, ואף אחד לא נגע בו, למעט המתלוננת ובעלה, שעטפו בו רהיטים בדירה.

11. אני ערה להיות הניילון חפץ ניד ולזהירות היתרה שעלי לנהוג במקרה זה, טרם הכרעה שמתבססת על ראיות נסיבתיות, אולם סבורה שבנסיבות המיוחדות של התיק דנן, כפי שפורטו לעיל, אשמת הנאשם היא המסקנה ההגיונית היחידה, שגוברת על כל אפשרות רציונלית אחרת, בהעדר כל מסקנה הגיונית אחרת שנובעת ממסכת הראיות הנסיבתיות. על כן, בהעדר הסבר להימצאות טביעות האצבע של הנאשם על הניילון שעטף שידה בסלון הדירה, ניתן להסיק, אף בהיות טביעות האצבע ראיות יחידות, כי הנאשם הוא שהתפרץ לדירה במועדים הרלבנטיים לכתב האישום.

12. אשר לטענה כי אין עסקין בדירת מגורים -

סעיף 34 כד לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**") מגדיר "בית מגורים" כ"בנין או מבנה או חלק מהם, שבידי בעלו או תופשו לשם מגורים, לעצמו או למשפחתו או לעובדו, גם אם לעיתים אין גרים בו; ולענין זה יראו כחלק מבית המגורים גם בנין או מבנה הסמוך לו, או תפוש עמו או משמש לצורך מסוים שלו, ובלבד שיש קשר ביניהם, בין צמוד ובין דרך מעבר גדור ומכוסה המוליך מן האחד למשנהו;" (ההדגשה אינה במקור).

לאמור, המבחן הוא מבחן הייעוד ואת הדגש יש לשים על תכלית החזקת המבנה ועל התכלית שעומדת בבסיס עבירת ההתפרצות לבית מגורים - הגנה על ביתו של אדם כמבצרו. במקרה דנן, עסקינן בדירה, שהכילה ריהוט וחפצים אישיים של המתלוננת ומשפחתה, ברם לא גרו בה באופן זמני, כיוון שהבניין שבו היא נכללה עבר שיפוץ במסגרת תמ"א. בנסיבות, אף אם לא גרו בדירה באופן זמני, אני קובעת כי מדובר בדירת מגורים.

13. אשר לעבירת הגניבה -

המתלוננת העידה שכשהם גילו שהדירה נפרצה הם הזעיקו את המשטרה ורק לאחר שהמז"פ הלך הם החלו לבדוק מה חסר וגילו שנעלמו כמה זוגות משקפיים, עגילים, שעון יד של בעלה ומצלמה. המתלוננת העידה כי התכשיטים שנגנבו לא היו בעלי ערך כספי, אלא בעלי ערך סנטימנטלי ו**הניחה** ששווי כלל החפצים סב סביב 7,000 ₪ (עמ' 16 לפרוט' בש' 1-21).

בחקירה נגדית המתלוננת העידה כי השעון שנגנב עלה 1,600 ₪ והסבירה כי לא ציינה זאת במשטרה, כיוון שלא נשאלה על כך. כן הסבירה שכשאמרה בחקירה במשטרה שלא נגנבו דברים יקרי ערך, התכוונה לדברים שמוחזקים בכספת, למחשב, לנשק או לתכשיטים מזהב ויהלומים. המתלוננת העידה כי מדובר בשעון ובתכשיטים שלא נעשה בהם שימוש וכשב"כ הנאשם הזכיר לה, העידה כי נגנבו גם דמויות מקריסטל, שנקנו לצרכי קישוט והיא לא שמרה את הקבלות בגינן. כשנשאלה כיצד היא הגיעה ל-7,000 ₪, השיבה: "המשקפיים מאד יקרות" (מעמ' 19 לפרוט' בש' 17 עד עמ' 21 בש' 1).

14. כאמור, התרשמתי מעדותה של המתלוננת כעדות מהימנה ושוכנעתי כי במהלך הפריצה אכן נגנבו לה הפריטים שפורטו בכתב האישום. הימצאות טביעות האצבע של הנאשם על הניילון הקרוע בדירה, מבלי שניתן לכך הסבר, יכולה לבסס את הרשעתו גם בעבירת הגניבה. עם זאת, אני סבורה כי המאשימה לא הוכיחה ברמה הנדרשת בפלילים כי שווי הרכוש שנגנב אכן הגיע ל-7,000 ₪. לא הוצגו לי קבלות או אסמכתאות אחרות לשווי הפריטים שנגנבו ואף המתלוננת עצמה העריכה או הניחה שזה שווים, מבלי שיכולה היתה להיות בטוחה בכך. משמצויים אנו במסגרת ההליך הפלילי, אין די בהערכה או הנחה כדי להוכיח את שווי הרכוש שנגנב.

15. אשר לעבירה של היזק בזדון -

רס"ר יבגני פולישר, חוקר זירת עבירה במחוז חוף (להלן: "**חוקר המז"פ**"), **ציין בדו"ח ת/1** כי בסריקה הוא הבחין בסימן חשוד כסימן פריצה על גבי מסגרת חלון הסלון שפונה אל המרפסת שבבנייה והעריך שבוצעה פריצה של חלון ההזזה לסלון באמצעות כלי מתכתי חד.

בבית המשפט חור המז"פ הפנה לצילומים בת/1 שמתעדים את סימן החבלה על מסגרת החלון (עמ' 11 לפרוט' בש' 10-24).

בחקירה נגדית חוקר המז"פ הסביר כי הוא הסיק מהיכן נכנסו לדירה, על סמך ניסיונו ועל פי הממצאים בזירה - סימני

חבלה על החלון, לצד דלת תקינה ללא סימני פריצה או חבלה ושאר החלונות והפתחים תקינים (מעמ' 12 לפרוט' בש' 10 עד עמ' 13 בש' 3). עוד הוא הסביר כי בדו"ח ת/1 הוא ציין ממצאים שמצא ולא מה שלא מצא, ולכן הוא לא ציין בו שיתר החלונות והפתחים בדירה נמצאו תקינים. חוקר המז"פ העיד כי סימני הפריצה היחידים שהיו נמצאו באזור המרפסת, על מסגרת החלון, כפי שמופיע בצילומים בת/1 והוסיף כי לו היה מוצא סימנים חשודים נוספים, הוא היה מתעד אותם (עמ' 13 לפרוט' בש' 1-3). עם זאת, חוקר המז"פ אישר שהוא אינו יכול לשלול שסימן החבלה נגרם כתוצאה מפעילות של פועלים בדירה, שכן כלי הפריצה לא נמצא ולא ניתן להשוותו לממצאים בשטח (עמ' 13 לפרוט' בש' 17-22).

מהמזכר ת/4 עולה כי המתלוננת מסרה לרס"ל מתן אבוטבול שאם סוגרים את החלון מבחוץ, הוא ננעל.

בחקירה נגדית המתלוננת אישרה שבהתחלה היא אכן חשדה בקבלן שביצע את העבודות, שכן הוא הראה לה כיצד ניתן להיכנס מהמרפסת ללא מפתח, באמצעות כלי עבודה שדוחף את הלשונית, אבל ציינה כי לא יכול להיות שהסימן שמצא חוקר המז"פ בחלון נגרם על ידי הקבלן או פועליו, כיוון שההדגמה של הקבלן היתה "בצד השני בכלל של הדלת". עוד העידה שבאותו זמן הקבלן לא הגיע לשלב שבו הוא צריך לבצע עבודות בבית, וכל העבודות בוצעו רק מחוץ לבית (מעמ' 17 לפרוט' בש' 8 עד עמ' 19 בש' 16).

בחקירה חוזרת המתלוננת הבהירה כי בפעמים שהקבלן היה צריך להיות בבית הוא נכנס רק איתה, לאחר שהיו קובעים מועד (עמ' 22 לפרוט' בש' 8-11).

16. מכלול הראיות שפורטו מוביל למסקנה כי ההתפרצות לדירה אירעה תוך פתיחת החלון בסלון הדירה, כפי שהסיק חוקר המז"פ, בהסתמך על ניסיונו ועל הממצאים בדירה. אותה פתיחה גרמה נזק למסגרת החלון, כמתואר בכתב האישום. כשלזאת מצטרפת הקביעה כי הנאשם הוא שהתפרץ לדירה, יש בכך, כדי להוכיח מעבר לספק סביר שהפריצה בוצעה כנטען בכתב האישום וכך אף נגרם הנזק למסגרת החלון.

סוף דבר

17. לאחר ששמעתי את העדויות, בחנתי את הראיות וקראתי את טיעוני הצדדים, לא נותר בלבי ספק כי הנאשם הוא שביצע את העבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

על כן, הריני מרשיעה את הנאשם בעבירות של התפרצות למקום מגורים, לפי סעיף 406 (ב) לחוק העונשין, היזק בזדון, לפי סעיף 452 לחוק העונשין וגניבה, לפי סעיף 384 לחוק העונשין.

ניתנה היום, י"ח שבט תש"פ, 13 פברואר 2020, במעמד הצדדים